

[Mejdahl]

ikke kun snakker om livet, men også om livets pludselige afslutning, og hvordan man i næstekærlighed kan hjælpe et medmenneske.

Jeg kan ikke støtte regeringens forslag, som det foreligger, og donorregistret som skitseret i Kristeligt Folkepartis forslag tiltaler mig heller ikke.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for en god debat. Jeg synes, den i det store og hele er holdt på et sagligt og nøgternt niveau, hvor vi står med hver vores forskellige opfattelser.

Jeg vil gerne sige en speciel tak til fru Margrete Auken. Jeg synes, hun holdt en vældig fin tale, der også var nuanceret, men alligevel var helt på linje med Kristeligt Folkeparti og dermed med Etisk Råd.

Jeg vil også gerne sige tak til hr. Nør Christensen, hr. Jørgen Winther og hr. Mejdahl for deres tilslutning til det.

Det var meget karakteristisk ved gennemgangen, at lige bortset fra, at ministeren måske havde et par kritiske ord, så har der stort set egentlig ikke lydt nogen kritiske ord til Kristeligt Folkeparti. Der har været nogle nuancer. Der har været noget, man har foretrukket frem for andet, det gjaldt f.eks. Socialdemokratiets ordfører, men ved en nærmere gennemgang har man måske fundet ud af, at det, der blev efterlyst, fandtes i Kristeligt Folkepartis forslag.

Vi kan jo få en lang, lang debat om, hvornår et menneske er død, afhængig af om man er læge eller sygeplejerske, eller om man er et ganske almindeligt menneske, der måske ikke har større forstand på det.

Derfor vil vi gerne fra Kristeligt Folkepartis side holde os til den folkelige, forståelige død, selv om eksperter kan sige, at den heller ikke er rigtig. Det almindelige menneske mener, at når hjertet er holdt op med at slå, er man død.

Jeg er sikker på, at hvis man går ud og spørger den brede befolkning, vil man høre, at det er den opfattelse, man har.

Så vil man prøve på at lave et nyt døds-kriterium og sige: Når hjernen uophørligt er holdt op med at fungere – det kan man måle, og her er der ikke tvivl, det kan man – så er man også død. Så spørger man: Jamen kan man dø to gange? Er man ikke rigtig død første gang, når man kan dø en anden død lidt senere, når hjertet holder op at slå?

Derfor er det meget væsentligt at få forklaret, hvad der ligger i det. Måske kan vi forstå lidt af det med forstanden, men hvad med at få hjertet til at forstå, hvad det drejer sig om?

Derfor mener vi fra Kristeligt Folkepartis side, at vi udmærket kan holde os til ét døds-kriterium, nemlig hjertedøds-kriteriet.

Så kan jeg ikke juridisk – jeg er jo ikke jurist – sige, om den forklaring, vi er kommet med, er korrekt. Hvis det skal formuleres anderledes juridisk, kan vi da se på det.

Men vi mener ikke, der er behov for at få et nyt døds-kriterium for at foretage transplantation eller for at få lov at slukke for respiratoren.

Så kan man sige forskelligt om det at slukke. Vi har tidligere i dag hørt, at et menneske ikke alene skal have lov til at blive født, men også en gang have lov til at dø. Og jeg tror virkelig, der er mange mennesker, der har den opfattelse, at når døden er uafvendelig, vil man egentlig også gerne have lov til at dø i stedet for at få nogle behandlinger, der forlænger livet ganske unødvendigt og påfører lidelser.

Der er ingen tvivl om, at når vi står med dette problem i dag, er det transplantationen, der er i højsædet. Kristeligt Folkeparti vil ikke modsætte sig, at et menneske, der gerne vil give et organ eller flere, skal have lov til det, men andre skal ikke have lov til at bestemme det. Her er der en væsentlig forskel i vores forslag og regeringens. Vi mener ikke, de pårørende skal spørges og kunne give lov. Hvis ikke man selv har givet lov, har man ikke lov til at tage noget. Så må man for min skyld gerne lave en kampagne og alt, hvad man vil, for at få folk til at gøre det.

Jeg tror, man glemmer følelserne, og så taler man måske endda lidt nedladende om, at det her er følelser.

Men lad os nu være realistiske: Et barn, et ungt menneske eller yngre menneske bliver bragt ind, og det er ikke muligt at redde livet. De pårørende sidder udenfor, er måske meget, meget nedtrykte og helt ude af sig selv. Det ville vel enhver være. Så kommer lægen og siger: Der er ikke noget at gøre, men må vi tage nogle organer? Det kan også godt være, at man sidder derinde og holder i hånden og får samme besked: Der er ikke noget at gøre, men må vi tage et organ? Det betyder så i realiteten, at man så kører bort med personen, der tilsyneladende er meget levende.